

יהי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

אע"פ שיש לו רצון להננות מכספו וכו' - אבל
תיכף מגיע משיח, ואז הדולר לא יתפוס מקום!

ראה עמוד 7

ערב שבת קודש פ' אמור, ל"ג בעומר
הי' תהא שנת אראנו סגולות

שםא

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש
לכ"ק אדמו"ר שליט"א
מלך המשיח
מהרה יגלה אכי"ר

לזכות
הו"ח ר' רפאל יואל וזוגתו מרת חי' רחל
ומשפחתם שיחיו
זימערמאן

בחסות:
'קרן המיליון'
שע"י 'מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח'

ב"ה

3 דבר מלכות

מי צריך דולרים עכשיו?! / משיחת ל"ג בעומר ה'תשל"ח

9 זמן הגאולה

"מאכן דעם אמת'ן געוואלד" ... / הזמן הנוכחי באור הגאולה

11 אג"ק - פרסום ראשון

אגרת קודש מכ"ק אד"ש מה"מ מתאריך זהה לשבת זו

12 יומן תש"מ - פרסום ראשון

פרק ל"א מתוך יומן תש"מ / מיום ה', ט"ז אייר - עד יום ב', י"ט אייר

מדור ה"דבר מלכות" מוקדש

לעילוי נשמת פאולין רות בת ר' יצחק ע"ה - נלב"ע ביום ב' דחה"ש, ז' סיון ה'תש"ס
ולע"נ אורי אהרן יואל בן יוסף ארי' לייב ז"ל - נלב"ע ביום ב' טבת ה'תשכ"ב
ולזכות משפחתם שיחי

מערכת "יחי המלך"

במסגרת: "מטה משיח" שע"י "אגודת חסידי חב"ד" באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אד"ש מה"מ

יוצא-לאור על-ידי: תלמידי ה"קבוצה", "חיילי בית דוד", ישיבת תות"ל המרכזית, "בית משיח" 770
סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213 • טלפון: 778-6670 (718)
סניף ארץ הקודש: שביל האמונה 9/1 קרית-שמואל, חיפה. 26385 • טלפקס: 873-0823 (04)
דואר אלקטרוני: yeh_@netvision.net.il • אינטרנט: http://www.moshiach.net/blind

בחוזק לקול שירת יעל הסלע הך" כשכל הקהל רוקד על מקומו.

בסיום שאל ר' י"י העכט את כ"ק אד"ש האם יכול להודיע על התוועדות שתהיי הערב, וענה כ"ק אד"ש שעדיין אינו יודע. אח"כ שאל הנ"ל את כ"ק אד"ש האם היא מרוצה? וענה כ"ק אד"ש שכן, ואמר הנ"ל שהשקיעו הרבה כחות בזה, וענה כ"ק אד"ש: הקב"ה גם עזר.

בשעה 5:00 לערך יצא כ"ק אד"ש לנסוע לאוהל, וכשפגש את ר' י"י העכט שאלו אם נגמר כבר האירוע בפארק (שאליו הלכו הילדים לאחר התהלוכה), וענה הנ"ל שנגמר והיי בהצלחה, ואמר כ"ק אד"ש: שימשיך ההצלחה לכל השנה.

בשעה 8:45 חזר כ"ק אד"ש מהאוהל ונכנס לתפילת מנחה. אחר התפילה הודיע שתתקיים התוועדות קצרה בשעה 9:30.

אחרי תפלת ערבית נכנס כ"ק אד"ש להתוועדות, להלן נקודות קצרות מהמדובר:

שיחה א' - שייכות הלילה דמוצאי ל"ג בעומר ליום שלפניו; ההתוועדות בערב ל"ג בעומר, בל"ג בעומר ובמוצאי ל"ג בעומר - בדוגמת שמחת האר"ז"ל ג' ימים (ראה צילום כתי"ק שבגליון הקודם). ע"ד המשך הפעולות ב"שטורעם" גם למחרת.

שיחה ב' - אודות התהלכות בא"י שקראו להם מבצע אהבת ישראל ייחד כל ילדי ישראל ויתבוא עליהם ברכה. ביאור פרטי הסיפור ד' תנאים ובהם רשבי" שנסאפו לעבר את החודש והיו במחלוקת עד ל"מלחמתה של תורה" ולבסוף נפרדו בנשיקה וכו' - הדגשת אהבת ישראל אצל לומדי תורה בפרט. דברי רשבי"י "בכל מקום שגלו ישראל שכינה עמה"ן - הדגשת אהבת ה' לישראל.

שיחה ג' - על הקביעות דל"ג בעומר ש. ז. וכן ע"ד המצב באה"ק והרצח בחברון ל"ע שבא כתוצאה מנפילת הרוח; איסור החזרת שטחים; ע"י רשבי"י נפקדו עקרות כולל במובן שחיי הילדים וההורים הם באופן שונה "והשיב לב אבות על (ידי) בנים".

שיחה ד' - המשך הפעולות עם "עוללים ויונקים" גם לאחר ל"ג בעומר והורה לעשות אסיפה בנוגע לזה כדי שיהי באופן מסודר.

בין השיחות ניגש הר' רוזניק ושוחר עם כ"ק אד"ש.

בעת ההתוועדות הורה להר' י. ג. לומר "לחיים" על כוס מלא (כמדומה שקרא לו "ראש המדברים"), הנ"ל אמר על כוסית קטנה ואמר לו כ"ק אד"ש: זה כוס מלא?! הרי הוא דיבר יותר מזה... ואח"כ אמר כ"ק אד"ש: כל הרוצה לומר יכול להצטרף. "באלד קומט משיח"!

בסיום הורה לנגן ניגון הכנה, ניגון ד' בבות, "נייע זשורצי", והחל לנגן "הושיעה את עמך" ומחא כפיו הקי בחוזק.

מסר את המזונות להר' העכט עבור האסיפה הנ"ל.

כשיצא (בשעה 12:50 לערך) החל כ"ק אד"ש לנגן "כי בשמחה".

מי צריך דולרים עכשיו?!

למרות שרוצה להנות מכספו, שלכן לא איכפת לו להשאר בגלות, ומוותר על כל הענינים וכו' – אבל תיכף מגיע משיח, ואז הדולר לא יתפוס מקום! • זועקים הגבירים: היתכן, הוא התייגע כל כך הרבה לאסוף דולרים, והחביא אותם בבנק שנותן אחוז אחד יותר מהבנק השני – ולפתע מגיע משיח וכל המציאות שלו לא תתפוס שום מקום • יאמרו לו: יש לך כ"כ הרבה דולרים, מי צריך א"ז עכשיו? זה כבר לא מטבע המהלכת! • סוכ"ס רחמנות עליו, וצריך להוציא מגלותו (אצל הדולרים) • משיחת ל"ג בעומר ה'תשל"ח – בלתי מוגה תרגום חפשי ללשון הקודש – בעריכת מערכת "יחי המלך"*

שכינה עמהן", לשם מה זקוקים לפרט אח"כ "גלו למצרים שכינה עמהן" ו"גלו לבבל שכינה עמהן"?

(ב) אפי' אם נאמר שהגמ' רוצה להביא ראיות מהפסוקים, הרי יכלו לכתוב "בכל מקום שגלו שכינה עמהן, שנאמר הנגלה נגליתי לבית אביך בהיותם במצרים, ואומר למענכם שלחתי בבלה" – ולשם מה צריכים לפרט ש"גלו למצרים שכינה עמהן" ו"גלו לבבל שכינה עמהן"?

(ג) מהו החידוש בזה ש"אף כשהן עתידין ליגאל שכינה עמהן" – הרי כל הסיבה להמצאותה של השכינה בגלות היא רק בגלל שבנ"י נמצאים בגלות, ומובן שכאשר יוצאים בנ"י מהגלות יוצאת השכינה עמהם – ומה קא-משמע-לן בזה ש"אף כשהן עתידין ליגאל

א. כיון שנמצאים ביום שמחתו של רשב"י, יקשרו זאת עם מאמר של רשב"י הפותח במילים "תניא ר"ש בן יוחי אומר כו".

הגמרא אומרת¹: "תניא ר"ש בן יוחי אומר בוא וראה כמה חביבין ישראל לפני הקב"ה שבכל מקום שגלו שכינה עמהן, גלו למצרים שכינה עמהן שנאמר² הנגלה נגליתי לבית אביך בהיותם במצרים וגו', גלו לבבל שכינה עמהן שנאמר³ למענכם שלחתי בבלה, ואף כשהן עתידין ליגאל שכינה עמהן שנאמר⁴ ושב ה' אלקיך את שבותך, והשיב לא נאמר אלא ושב, מלמד שהקב"ה שב עמהן מבין הגליות".

ולכאורה אינו מובן:

(א) כיון שהגמ' אומרת "בכל מקום שגלו

* הדגשת האחדות בין המשתתפים בכלל ובעם ישראל בפרט. ענין "והשיב לב אבות על ידי בני" ע"ד גאולת מצרים ש"הם הכירוהו תחילה".

* מאמר רשב"י "בכ"מ שגלו שכינה עמהן" וההוראה – לקיים תומ"צ גם בזמן הגלות ולא להתפעל מההפרעות, והדגשה נוספת ע"פ מארז"ל "ושכנתי בתוכם" – בתוך כאו"א.

* ספה"ע מלמדת על יוקר הזמן והצורך למלאות כל יום בתוכן דמצוות ובזריזות.

* (ברוסית): יש להכריז בגלוי שגם לפי חוקי המדינה היא מותר ללמוד ולקיים תומ"צ. בסיום השיחה ברוסית שאל כ"ק אד"ש אם יש מי שיתרגם ויאמר תוכן קצר מהשיחה, וכשענו בשלילה עשה כ"ק אד"ש בידו תנועה של ביטול.

בסיום השיחות דיבר כ"ק אד"ש ע"ד המאורעות בחברון ואמר שזו תוצאת מדיניות היותורים של הממשלה, והביע תקווה שהמאורע יניע את העומדים בראש "לשנות כיוון" ולעמוד בתוקף שע"פ תורה כו'.

לאחר-מכן (בשעה 12:50) החלה לעבור התהלוכה לפני כ"ק אד"ש כשהוא מסמן לשלום לילדים וכן מוחא כפיו הק' למשאיות עם המוצגים.

כשעברו נציגים מחילות הצבא האמריקאי וביניהם מפקדים שעמדו ע"ג גיפים והצדיעו לכ"ק אד"ש, הצדיע להם כ"ק אד"ש בחזרה.

אח"כ עברו 26 משאיות כשעל גביהם מוצגים שונים בהם הושקעו ימים ולילות של עבודה מאומצת.

על משאית אחת בנו (ה"קבוצה" מאה"ק) דגם של קברו של ר"ש בר יוחאי במירון בגודל טבעי על כל הנלוו אליו, כשליד המצבה עומדים ואומרים תהלים או לומדים זהר, עורכים תספורת לילד ועוד. לצד הקבר העמידו עיזה (שנקנתה במיוחד) ולידה עמד שוחט עם סכין שמתכונן לשחיטה (כמנהג משפ' הספרדים במירון). כ"ק אד"ש הביט על המשאית במבט רציני וחזק וכשראה את השוחט משחזו את הסכין הסיט את ראשו הק' הצידה.

משאית אחרת הציגה יהודים היוצאים "מאחורי מסך הברזל" עם מטוס הישר ל-770.

על משאית אחרת הוצג חג הפסח כהלכתו עם כל פרטי הסדר, משאית נוספת הציגה את שלימות העם, התורה והארץ ועוד ועוד.

כך עברו להם 26 משאיות עם מוצגים שונים כשכ"ק אד"ש סוקר אותם, מצדיע, מנופף בידו ולסירוגין אף מוחא כפיו הק'. בא' המוצגים היתה קופת צדקה גדולה ורמו כ"ק אד"ש בידו הק' ב' פעמים לשים בתוכה צדקה, וכשהגישו לו את הקופה שלשל לתוכה מטבע.

אח"כ צעדו הילדים כשכ"ק אד"ש מנופף להם בידו הק' ומוחא כפיו לסירוגין.

בסיום הציג ר' י"י העכט לאנ"ש והת' לצעוד אף הם, וכ"ק אד"ש החל למחוא כפיו הק'

(* מובאת בזה בעריכה מחודשת, עם קטעים חדשים שלא נתפרסמו ועוד מ"מ בשוה"ג. המו"ל.

(1) מגילה כט, א.

(2) ש"א ב, כז.

(3) ישע"י מג, יד.

(4) נציבים ל, ג. וראה גם פרש"י עה"פ.

שכינה עמה", עד כדי כך שנצרך להביא ראיה לזה מהפסוק "ושב ה' אלקיך את שבותך", ומשמע שבהעדר ראיה זו היו יכולים לומר באופן אחר (ועצמו"כ שאם רשב"י לא הי' אומר זאת, לא היו יודעים מזה) – ולכאורה, הרי זה דבר הפשוט?

ב. אותו ענין מובא גם בירושלמי⁵: "תני רשב"י בכל מקום שגלו ישראל גלת השכינה עמה", ובהמשך מונה בפרטות "גלו למצרים וגלת השכינה עמה". גלו לבבל וגלת שכינה עמה. גלו למדי (שזוהי עילם, כפי שאומר שם) וגלת השכינה עמה. גלו ליון וגלת השכינה עמה. גלו לרומי וגלת השכינה עמה" ומביא על כל גלות וגלות ראיה מפסוק.

והנה אנו רואים כאן, שהוא מביא לא רק את הענין דגלות מצרים וגלות בבל (עם ראיות מפסוקים), אלא מונה את כל הגלויות.

ולכאור' גם כאן קשה: היות ואומרים ש"בכל מקום שגלו ישראל גלת השכינה עמה", למה צריכים למנות כל גלות בפרטות? ג. והביאור בזה יובן בהקדים החילוק בין

כל הגלויות:

מבואר בכתבי האריז"ל⁶ שגלות מצרים היא ההתחלה והשרש דכל הגלויות, ולכן רואים בגלות מצרים שכל הענינים של בני ישראל היו אז בגלות, עד כדי כך⁷ (שבגאות מצרים) הי' צורך "לקחת לו גוי מקרב גוי"⁸, ולכן קרבן פסח הי' באופן ד"ראשו על כרעיו ועל קרבו"⁹.

[ובפנימיות הענינים]: הענין דגלות מצרים הוא¹⁰ כתר דלעו"ז, למעלה מסדר ההשתלשלות. לאחמ"כ זה יורד להשתלשלות דגלות, החל מגלות בבל הנקרא "רישא דדהבא"¹¹, היינו, ראש לקליפות דגלות (כפי שזה כבר בהשתלשלות), ואח"כ באות הגלויות שלאח"ז – גלות מדי, גלות יון וגלות רומי, כמבואר בכתבי האריז"ל¹² ד' הדרגות שבד' הגלויות.

וכיון שלכל גלות יש את ענינה הפרטי – לכן, לאחר שרשב"י אומר¹³ "יכול אני לפטור את כל העולם כולו מן הדין" (שזה קשור עם כך שאצל כל יהודי ישנו ה"ושכנתי בתוכם"¹⁴, "שכינה עמה"), אומר רשב"י שלכל לראש כאשר ישנו הענין ד"בכל מקום שגלו", היינו, הכתר הכללי דלעו"ז הקשור עם ענין הגלות, אומרים ע"כ ש"שכינה עמה", היינו, הכתר הכללי של השכינה.

אמנם, מאחר שזקוקים לברר אח"כ את פרטי הגלויות – מונה את כל הפרטים שישנם בענין הגלות:

בתחילה הענין ד"גלו למצרים" – כתר דלעו"ז, היינו, כתר הפרטי כפי שהוא בכתר גופא (כללות ענין הגלות), שזה כבר כפי שהכתר קשור עם ראשית ההשתלשלות, ואח"כ באים כל הד' גלויות שלאח"ז, ד' הדרגות דהשתלשלות.

וכיון שבכל ענין של גלות זקוקים לעבודה פרטית בפני-עצמה הקשורה במיוחד עם

הורה לנגן ואמר מאמר ד"ה "להבין ענין הילולא דרשב"י". אח"כ דיבר הוראות בנוגע ל"פאראד" והמשכו, ופעולתו על הילדים לכל השנה.

בסיום ההתוועדות הורה כ"ק אד"ש להרי י"י העכט (מארגן ה"פאראד") לומר "לחיים" ושאלו היכן סגנו, ואמר הרי בוטמן "לחיים". אח"כ מסר כ"ק אד"ש להרי העכט מהמזונות שלפניו והחל לנגן "והריקותי לכם ברכה".

סיום ההתוועדות בשעה 5:10.

למעריב דמוצש"ק יצא כ"ק אד"ש מוקדם מהרגיל (כנראה מחמת ההכנות ל"פאראד"), הקהל לא הי' מוכן וכ"ק אד"ש חיכה שיפנו את מקומו. מרוב חפזון לא הספיקו להוריד את הניילון מהשולחן. מיד לאחר התפלה נסע לביתו.

הערב העביר כ"ק אד"ש מסר לארץ ישראל שהפיגוע הרצחני ל"ע ול"ע שהי' בחברון לא יפריע לתהלוכות ל"ג בעומר (בא"י) – שהרי מעבירין את כו' מלפני הכלה, ושלח ט"ז ספרי תניא וכן 3 דולר עבור ט"ז הפצועים בחברון.

כל הלילה עבדו רבים מאנ"ש והתמימים במרץ להשלים את ההכנות האחרונות לקראת ה"פאראד" הגדול שיתקיים מחר בהשתתפות כ"ק אד"ש.

יום א', ת"א א"י - י"ג אב: כ"ק אד"ש הגיע מביתו בשעה 9:30 ונכנס לחדרו הקי' דרך דלת היחידות (מפאת הבימה שהקימו ל"פאראד").

כבר בבוקר נסגרה שדרת איסטון-פארקווי לתנועה (וכן רח' קינגסטון ורח' אמפייר) ע"י מאות שוטרים שאבטחו את ה"פאראד" הגדול.

בזה אחר זה החלו להגיע אוטובוסים רבים מכל חלקי העיר ופלטו מתוכם אלפי ילדים יהודים והוריהם שהגיעו במיוחד ל"פאראד". מעריכים שקרוב לעשרים אלף ילדים והוריהם הצטופפו מול בנין 770 ו-778 שקושטו בשלטי ענק ססגוניים בעברית ובאנגלית עם כתובות כגון "ואנחנו עמך גוי", "והשיב לב אבות גוי", "ל"ג בעומר – שנת השלושים לכ"ק אד"ש", כל י"ב הפסוקים ועוד.

על המדרכה בכניסה ל-770 בנו לכ"ק אד"ש בימה גבוהה מיוחדת שקושטה בציפוי משי ארגמן ועלי תלו את "כתר שנת השלושים", סמל ה"פאראד" וסמל צא"ח. על הבימה הוצב ה"סעטנדר" של כ"ק אד"ש ושטיח אדום נפרש ממנה עד לפתח 770.

בשעה 11:20, לקול צלילי התזמורת שניגנה "אני מאמין", יצא כ"ק אד"ש ל"פאראד" (ופסע לצד השטיח ולא עליו (וכן בחזרתו)).

כ"ק אד"ש אמר ב' שיחות שתורגמו לאנגלית ע"י רי י"י העכט וכן שיחה אחת ברוסית, להלן נקודות קצרות מאוד מהמדובר:

(5) תענית פ"א סה"א.
 (6) ל"ת פ' תצא. ס' הליקוטים שם. וראה ב"ר פט"ז, ה.
 (7) וראה זח"ב קע, ב. מכילתא עה"פ בשלח יד, כח (כט).
 (8) ואתחנן ד, לד. וראה יל"ש עה"פ רמז תתכח. הגש"פ עם לקוטי טעמים כו' ע' תרנו ואילך.
 (9) בא יב, ט. וראה גם הגש"פ שם.
 (10) ראה גם לקו"ש חט"ז ע' 91, ובהנסמן שם.
 (11) דניאל ב, לח. וראה שמור"ר פל"ה, ה.
 (12) ל"ת וס' הליקוטים שם.
 (13) סוכה מה, ב. ירושלמי ברכות פ"ט ה"ב, ועוד.
 (14) תרומה כה, ח. וראה ר"ח שער האהבה פ"ו קרוב לתחלתו.

לפניכם פרק ל"א מ"יומן תש"מ" מיום ה', ט"ו אייר - עד יום ב', י"ט אייר
 היומן החל בגליון שכט ובעז"ה ימשיך להופיע כאן (כמעט) מידי שבוע
 [תודתנו נתונה לארכיון "ועד שיחות קודש" אשר הואיל לפרסם יומן זה ע"ג
 גליונו. היומן כולו יפורסם אי"ה בהוצאה החדשה של "שיחות קודש" תש"מ]
 נערך ע"י מערכת "יהי המלך" - ע"פ רשימה פרטית*, 'בלי אחריות'

י"ט א, ט"ו א"ב: כשחזר כ"ק אד"ש מהמקוה, בעת כניסתו לחדרו הק', פגש את ר"ח ליברמן
 ודיבר עמו כעשר דקות ע"ד ספרו "אהל רח"ל" וכן התעניין בבריאותו, ואמר לו כ"ק אד"ש
 שבין פסח לשביעות הוא זמן מסוגל לרפואה.

בשעה 3:00 נסע כ"ק אד"ש לאוהל וחזר בשעה 8:50. התפלל ערבית בשעה 9:45 ואח"כ
 נסע לביתו.

ט"ז א, ט"ו א"ב: היום הורה כ"ק אד"ש לצלצל לשיקגו ולברר איך מתכוננים שם
 להתלוצה של ל"ג בעומר.

בהמשך להודעה שעושים כבר בארה"ב 141 תהלוכות שלח כ"ק אד"ש עוד 60 דולר
 נוספים עבור זה.

י"ט א, ט"ו א"ב: כשהגיע כ"ק אד"ש מביתו הודיע שתתקיים היום התוועדות.
 בשעה 1:30 נכנס כ"ק אד"ש להתוועדות ודיבר בה באריכות ע"ד ל"ג בעומר.

* עריכת היומן נעשתה ע"פ מס' יומנים של אנ"ש והת' אשר שהו באותה תקופה ב"בית חיינו" - 770, והעלו
 על הכתב את אשר ראו בעצמם או שמעו מאחרים, ומטבע הדברים יתכן שנפלו אי-אלו טעויות ביומנים אלו אשר
 חלקם נכתב לעיתים בצורה בלתי ברורה, ואנו מתנצלים ע"כ מראש ו"שגיאות מי יבין".
 דיבורים ונקודות קצרות משיחותיו של כ"ק אד"ש המובאים ביומן תורגמו בדרך-כלל לה"ק, ולהבנת הדברים
 יש לעיין בשיחה עצמה. ציון השעות ביומן לא נעשה תמיד במדויק אלא רק בערך. המו"ל.

אותה הגלות, לכן מביא את הפסוקים
 הכתובים בתורה שבכל גלות פרטי "שכינה
 עמה", והא גופא שענין זה כתוב בתורה נותן
 את הכח לעבודה הפרטית הקשורה עם הגלות
 הפרטית, כיון שהתורה משנה את מציאות
 העולם¹⁵.

אלא שבתלמוד בבלי הוא מסתפק בהבאת
 שני הענינים הכלליים שבגלות, "גלו למצרים"
 ו"גלו לבבל", שגלות מצרים היא כללות ענין
 הגלות כפי שהיא למעלה מהשתלשלות, וגלות
 בבל היא ראשית ההשתלשלות דגלות כנ"ל,
 ומהם משתלשלות אח"כ שאר הגלויות
 שלאח"ז; משא"כ בירושלמי מביאים את כל ד'
 הגלויות הפרטיות.

ולכן (גם בתל' ירושלמי) מביאים על כל
 ענין של גלות פסוק מהתורה ש"שכינה
 עמה", כי מכך מקבלים את הכח לעבודה
 הפרטית הקשורה עם הגלות הפרטית, כנ"ל.
 ד. והביאור בזה [בפרטיות יותר ובנוגע
 לפועל]:

כאשר יהודי נמצא בגלות, הרי למרות
 שהנשמה אמנם לא הלכה לגלות¹⁶, אבל הגוף
 הוא בגלות, ז.א. הגוף בכללותו נמצא בגלות,
 והמושל עליו הוא שר המדינה,

- זוהי ה"הנחה" שישנה כשנמצאים
 בגלות: דמכיון שחיים בין אומות העולם
 ובאופן של גלות (לא רק בני ישראל הנמצאים
 בחו"ל, אלא אפי' בני' הדרים בארץ הקודש)
 - אזי הנחת הגוף היא שעליו להתנהג כמו
 הגוף של השני, שהוא אינו יהודי.

וזהו כללות הענין ד"גלו למצרים" (מל')

מיצרים וגבולים), שהוא מעמיד את עצמו
 במדידה והגבלה בהנהגה דמצרים - עכ"פ
 בנוגע להגוף.

ועל כך אומרים לו, שעוד לפני עבודתו
 הפרטית לצאת מהגלות - כבר "שכינה
 עמה"! לא משאירים אותו לבד שאז ביכולתו
 לחשוב כיצד אפשר להסתדר ("זיך איינקערן")
 עם כל העולם - אלא מלכתחילה כבר "שכינה
 עמה".

ואח"כ זה משתלשל בפרטי הגוף - איך
 יתנהג הראש, איך יתנהג חלק האמצעי הקשור
 עם הרגש הלב וכיצד ינהג הגוף בנוגע למעשה
 בפועל - שאלו הם פרטי הגלויות דגלות בבל,
 מדי, יון ורומי, שאין כאן המקום להאריך בזה.

ומוסיפים ואומרים לו ש"הקב"ה עוזרו"¹⁷,
 ובמילא יונח אצלו שאינו שייך לענין הגלות,
 ומכיון ש"שכינה עמה", אזי כשם שהוא בטוח
 שהקב"ה יצא מהגלות כך עליו לבטוח שייצא
 בעצמו מהגלות.

ובידועו שמדובר רק בענין זמני, ובודאי
 נצא מהגלות - הוא עוסק בזה ביתר מרץ
 וביתר בטחון, בידועו שבודאי יצליחו בזה.

לאחר מכן זה משתלשל בכל פרט במיוחד:
 בשכל, ברגש שבלב ובשכל ורגש הקשורים עם
 מסקנא בנוגע לפועל, עד למעשה בפועל -
 שבכל ענין וענין "שכינה עמה".

וזה פועל עליו שלא יהי' שקוע (ובטל)
 בגלות, אלא אדרבא, יעמוד בתוקף, ויעשה כל
 התלוי בו בכדי לקרב את הגאולה.

ה. ויתירה מזו, מוסיפים ואומרים: "זאף
 כשהן עתידין ליגאל שכינה עמה".

וראה גם שיחת י"ב תמוז תשי"ד (שיחות-קודש ע'
 356). וש"נ.

17 קידושין ל, ב. סוכה נב, ריש ע"ב.

15 כדרשת חז"ל (ירושלמי כתובות פ"א ה"ב) על
 הפסוק (תהלים נז, ג) "לא-ל גומר עלי", שכאשר ב"ד
 פסקו לעבר את השנה נעשה שינוי בטבע העולם כו'.
 16 ראה ספר המאמרים קונטרסים ח"א ע' 350.

**לפנינו אגרת קודש
מכ"ק אד"ש מה"מ
מתאריך זהה לשבת זו
(ככל הידוע לא פורסמה עד עתה)**

- מצילום המכתב -

ב"ה. י"ט אייר תש"ב
ברוקלין
שלום וברכה!

.. במ"ש אודות נסיעה לחו"ל לתכלית מגבית כספים בשביל כפר הב"ד - מופרך הדבר מעיקרא לע"ע. כי כלל וכלל לא זה החסר בכפר הב"ד, כי אם איש שיתענין כדבעי ואליאב דנפשי' בעניני הב"ד, באופן מסודר ומתוכנן. כי הרי מובן שאי אפשר לתוצאות רצויות כשמתענינים בענין לרגע קטן, ולאחרי כן מסיחים הדעת לענין אחר ולענין שלישי. ואף שבטבע בנ"א לאהוב חדשות, בכל זה מוכרחת עבודה מסודרת ולאורך זמן הדרוש, בשביל שתהי' זריעה וקצירה באיזה ענין שיהי'. ולצערי הכי גדול בעניני הב"ד באה"ק ת"ו בפרט, הרי כמו שכתבתי כמה פעמים, ענינים פרטים שרואים התוצאות על אתר, איש הפרטי מעונין בזה, ובמילא עושה, כפי יכולתו עכ"פ, יום אחר יום, משא"כ בענינים הכלליים ואפילו בענינים הפרטים, באם התוצאות והתועלת נשקפה לאחרי זמן, לא נעשה הדבר. ואם גם נעשה - ה"ז זעיר שם ומועט מן המועט. ובכלל ישנם רק אחרים מתי מספר בתכלית - העושים. וכיון שמחלקים שימת לבבם וזמנם לכמה ענינים, הרי בכל ענין וענין אין ניכרת הזוהר שצריכה להיות.

ומוכרחני להוסיף עוד נקודה: שעצם הרעיון ע"ד נסיעה לחו"ל - ה"ז בשביל שרוצים עניני חדשות - שבוה לבקר ולשוחח עם כמה אנשים שונים ומשונים.

ומדגיג הנני עוה"פ - שמוכרח הדבר לזרו גמר כל הבנינים שבכפר הב"ד ככל האפשרי, ומכ"כ טעמים שאין כאן המקום לפורטן. ואי אפשר שיעשה זה כ"א ע"י עבודה מתוכננת,

המשך האגרת בסוף ע' 10

הלשונות המובאים בתניא²⁰ - ואח"כ "יצא לחפשי אל בית אביו המלך", עד"ז הוא גם בנוגע לענין הגלות, שבנו יחידו של מלך מלכי המלכים הקב"ה נמצא בגלות, הרי מובן גודל השמחה כאשר יוצאים מהמעמד ומצב דחושך כפול ומכופל של הגלות לחירות האמיתית שתהי' בגאולה האמיתית והשלימה,

- עד"ז כשמדובר על גאולת השכינה, "ושב ה' אלקיק את שבותך", הרי היא באותו האופן כפי שזה אצל בני", עם אותה השמחה ואותו דילוג וקפיצה מצד זה שנתגלה אלוקות בעולם.

ז. ומכאן מקבלים חיזוק ונתינת כח נוספים בעבודת האדם:

אפי' אחד כזה שמוותר ח"ו וצועק מה כל הרעש ("דער געוואלד") שהוא ישאר עוד רגע אחד בגלות, ומדוע בשביל הרגע הזה עליו להתאמץ, לשנות את טבעו ולעסוק בענינים של יהדות, הן בקשר לעצמו והן בהפצת היהדות והתורה בקשר ליהודי שני,

[וממשיך לטעון, ש]לאחרי תשע עשרה מאות שנה בגלות לא איכפת לו להיות עוד רגע בגלות, ובלבד שיוכל לישון בשלוה ברגעי הגלות האחרונים... הוא כבר עמל מספיק, ועתה רצונו לישון ולא להתאמץ.

ובמילא - טוען - שלא ניגע אותו ונאמר לו שמוכרח להפחית זמן משנתו עבור לימוד תורה, ומוכרח לקיים מצוות בהידור שלכן עליו לתת עוד כמה דולרים לענינים של תורה ומצוות, וכדי שהגאולה תבוא בהקדם האפשרי עליו להתעסק עם יהודי שני ביתר להט - עתה רצונו לנוח, הוא יהודי עייף ("א פארמאטערטער איד") מ-19 מאות שנות

דלכאורה הרי זה דבר הפשוט שכאשר בני ישראל כבר אינם נמצאים בגלות, השכינה גם כן אינה בגלות ("כנ"ל סוס"א), שהרי כל הענין בזה שהשכינה היתה בגלות הוא רק משום שבנ"י היו בגלות ו"שכינה עמהן" - אלא החידוש כאן גדול יותר:

בנ"י פועלים ע"י עבודתם בזמן הגלות ש"כשהן עתידין ליגאל שכינה עמהן. . הקב"ה שב עמהן כו" - השכינה יוצאת מהגלות באותו האופן כפי שבנ"י יוצאים מהגלות.

זאת אומרת, השכינה אינה יוצאת מהגלות בדרך ממילא מאחר שבנ"י כבר אינם בגלות - אלא השכינה יוצאת מהגלות באופן כפי שהגלות היתה מצד עצמה (לא מצד בני"י)¹⁸, ולאחמ"כ באה הגאולה.

ומדוע השכינה יוצאת מהגלות? - לא מצד עצמה ובדרך ממילא, אלא משום ש"שכינה עמהן", כלומר, יהודי ע"י עבודתו פועל לא רק את הוצאתו הפרטית מהגלות אלא גם הוצאת השכינה מהגלות, מההעלם והסתר שישנו על אלוקות - כיון שנמצאים ב"עולם" מל' העלם והסתר¹⁹, עאכו"כ כפי שזה בזמן הגלות; ויהודי ע"י עבודתו פועל את הוצאת השכינה מהגלות ומגלה אלוקות בעולם!

ולכן, ההרגשה ("דער געפיל") והמעמד ומצב של השכינה הוא ממש כאילו היתה בגלות מצד עצמה ואח"כ יצאה מהגלות.

ו. ובזה יובן מה שאומרים "ושב ה' אלקיק את שבותך", היינו, ש"הקב"ה שב עמהן מבין הגלות" באותו האופן כפי שזה אצל בני":

כשם שאצל בני"י ישנה שמחה גדולה מכ שיוצאים מהגלות, כמשל ה"בן מלך שהי' בשבי" וטוחן בבית האסורים" - עם כל

(20) פל"א (מ, סע"א ואילך).

(18) ראה בסוף הסעיף.

(19) לקו"ת שלח לז, ד. ובכ"מ.

– בהתאם לצרכה וכבודה כו', ועד"ז בנוגע ל"עונתה" – באופן של פיוס וברצון דוקא (כמבואר ברמב"ם).

ולכן, אין עצה אחרת, אלא אם כן לעשות רעש באמת ("מאכן דעם אמת'ן געוואלד")... (כ"ק אדמו"ר שליט"א חייך, ואמר:)

לדפוק על השולחנות כמו צריך לדפוק על השולחנות – אזי יצטרכו לשבור את השולחנות... ואז, לא יהי' היכן להניח הכוסות, ומה גם שאלו שישנים לא יהי' להם שולחן להשען עליו... ובמילא, מוכרחים השולחנות להשאר בשלימותם;

אבל, למאי נפק"מ מה קורה עם השולחנות וכל שאר הענינים, העיקר הוא – שצריכים את משיח צדקנו למטה מעשרה טפחים, ובגלוי ממש, "מלך מבית דוד הוגה בתורה ועוסק במצוות כדוד אביו, ויכוף כל ישראל לילך בה ולחזק בדקה, וילחם מלחמות ה' וינצח, ויבנה מקדש במקומו", או באופן ד"זכו, עם ענגי שמיא", שאז ירד ויתגלה ביהמ"ק מן השמים.

ובפשטות – שבעגלא דידן ממש, "לא עיכבם אפילו כהרף עין", נראה את קיום העידוד "ואולך אתכם קוממיות", ונראה ש"לילה כיום יאיר", ונראה בגלוי את הפירוש של כל הברכות דשיעור חומש היומי באופן של ברכות נגלות, בטוב הנראה והנגלה למטה מעשרה טפחים, "מידו המלאה הפתוחה הקדושה והרחבה", כולל – "הגדושה" (כמ"ש בסידורו של הבעש"ט), "כוסי רוי", "באופן ד"די והותר", במהרה בימינו ממש.

[ניגנו "זוי וואַנט משיח נאַו" בהתלהבות עצומה משך זמן ארוך ביותר (שעה ומחצה!...)...]
(משיחת ל"ג בעומר ה'תשמ"ו – בלתי מוגה)

להלן המשך האגרת מעמוד 11:

ואם לא נשמעתי כל המשך של שתיים עשרה שנה בהנוגע לענינים הכללים, כנ"ל, יהי רצון שעכ"פ בשנת השלש עשרה יהול שינוי החלטי, וינצלו ההצלחה הנשפעת מלמעלה – עכ"פ בחלקה. והלואי שאתבשר בקרוב שהולכים הבנינים ונבנים בזרוז ובקצב הכי מהיר: הבנינים של המרוקנים, של הבעלי מקצוע, של השיכון החדש בכפר חב"ד, וכן בהנוגע לכפר השני הבע"ל.

בברכה לבשו"ט, טוב על דעתי, ז. א. בתוכן האמור, ולא עוה"פ הבטחות ולא תקוות שבספק אם תבואנה בקרוב

גלות, במילא, שיניחו לו לישון בנחת בימי הגלות האחרונים, בכדי שיקום לביאת משיח צדקנו טרי וערני...

הוא מוחל על כך שהגאולה תבוא רגע קודם, לא איכפת לו שהגאולה תהי' רגע מאוחר יותר – ברצונו להנות ברגעי הגלות האחרונים מהרחבות שישנה בארצות הברית, להנות מכספו.

זאת למרות שאינו משתמש בכסף, אלא רק יושב וסופר את הנידות ("די פאפירלאך") ומחשב כמה דולרים יש לו בבנק...

איזו הנאה יש לו מכך?!

לצדקה נותן לא יותר מאשר כך וכך, לפרנסת בני ביתו מוציא כך וכך בלבד – שהרי גם אם ירצה אין ביכולתו לאכול מאכלים טובים כל היום כולו ומוכרח לנוח בין סעודה אחת לשני' מאחר שזהו טבע הגוף – וא"כ, הוא אינו יכול להוציא את כל כספו עבור פרנסת בני ביתו,

וגם אם יחפץ בלבושים הכי יקרים, אין ביכולתו ללבוש יותר מ-18 לבושים – כהדין בהל' שבת²¹ שכמות הלבושים הגדולה ביותר שמוותר לצאת בהם בשבת (ע"י לבישתם) היא 18 בלבד, ונמצא שגם אם יש לו כ"כ הרבה דולרים ורצונו לקנות 36 לבושים – זה לא יעזור לו, משום שאינו יכול ללבוש יותר מ-18 לבושים...

ואם-כן, מה יוצא לו מכספו – רק מה שניתוסף (בחשבון כספו) עוד "אפס" ("נאָך אַ "זיראַ" – כפי שנקרא עתה), שאזי מתעשר עשר פעמים ככה, וצועק: שישו בני מעי!...

– מה יש לך מהדולרים? תשתמש איתם לדבר טוב!

– אך הוא אומר: לא! עליו להיות גביר... – מה ייצא לך מכך שתהי' "גביר", שיהי לך עוד כל כך הרבה "אפסים" לאחרי המספר 1 ("אזוי פיל "זיראַס" נאָכן איינס")!...

זה הרכוש שלו, ולכן אינו מרשה לעצמו להשתמש בדולרים עבור עצמו, ולא עבור יהודי שני, וכו' וכו'.

ח. אומרים לו, אע"פ שיש לו רצון להנות מכספו וכו', שלכן מוותר על כל הענינים ולא איכפת לו להשאר בגלות וכו' – אבל תיכף מגיע משיח, ואז הדולר לא יתפוס מקום!

זועקים הגבירים: היתכן, הוא התייגע כל כך הרבה לאסוף דולרים, והחביא אותם בבנק שנותן כך וכך אחוזים (אחוז אחד יותר מהבנק השני) – ולפתע מגיע משיח וכל המציאות שלו לא תתפוס שום מקום, לא יצטרכו את הדולרים כיון שיהי' אז "לא רעב ללחם ולא צמא למים כי אם לשמוע את דברי ה'"²² – יאמרו לו: יש לך כל כך הרבה דולרים, מי צריך את זה עכשיו?! זה כבר לא מטבע המהלכת!

במילא הוא צועק, שיניחו לו להשאר עוד מעט בגלות, כי ברצונו להנות מכספו עד שהמפרסמים את רשימת המליונרים בארה"ב יכניסו גם אותו לרשימה זו – עבור זה כדאי לו הגלות!...

ומי מדבר עוד על כך שתהי' לו מכונית אחת יותר מזולתו, אשר בה הוא לא יישב במושב הנהג שהרי עבור זה יש לו משרת מיוחד שמסיע אותו, ואף שהמשרת מזיק ושובר את רכבו וכו' – אבל העיקר שהוא יושב במושב האחורי... הנהג יושב במושב הקדמי, ואותו הושיבו מאחור ("אָוועקגעזעצט פון אונטן") וזוה מתבטא

21 שבת קכ, א במשנה. ע"ש (ובגמרא) – הובא בנ"כ הרמב"ם הל' שבת פכ"ג ה"כ ואילך. והרי אין

מחלוקת במנין הלבושים שאדם יכול ללבוש בפ"א. 22 עמוס ח, יא.

"מֵאֵכֶן דַּעַם אֲמַת'ן גַּעוּזֵאֲלֵד"...

כותב הרמב"ם: "לא ישא אדם אשה ודעתו לגרשה". וכפי שמוסיף במק"א "שנאמר אל תחרוש על רעך רעה והוא יושב לבטח אתך".

ובענין זה נשאלת שאלה – ע"פ נגלה – בנוגע לכללות הנישואין דהקב"ה עם כנס"י, בעת מ"ת (כפי שכבר דובר פעם בארוכה):

מכיון שמפורש בתורה "וקם העם הזה וזנה וגו' **ועזבתים** גו'", "וישליכם אל ארץ אחרת גו'", נמצא, שבעת הנישואין, במ"ת, ה' בדעתו של הקב"ה לגרש, ח"ו, את כנס"י – **היפך דין התורה** (גם בנוגע להקב"ה, "מגיד דבריו ליעקב גו'", "מה שהוא עושה הוא אומר לישראל לעשות") "לא ישא אדם אשה ודעתו לגרשה"!!

ואין לומר שבנדוד"ד הרי זה באופן ש"הודיעה בתחלה שהוא נושא אותה לימים", שאז "מותר" (מפני שאין זה באופן ד"יושב לבטח אתך") – שהרי, מובן וגם פשוט, שמכיון שהדבר תלוי בדעתם ורצונם ("אין האשה מתקדשת אלא לרצונה"), בודאי לא יסכימו ישראל – בהיותם "עם חכם ונבון" – לנישואין שאינם אלא לימים בלבד!

ומכיון שכן, אין להקב"ה ברירה, כביכול, שהרי אסור לו לשאת אשה ודעתה לגרשה, ולאידך, "להחליפם באומה אחרת איני יכול"!

ומכיון שכן, בהכרח לומר שמלכתחילה אין כאן ענין של גירושין כלל, ומעולם לא ה' בדעתו לגרשה ח"ו, ובלשון ישעיה הנביא – נביא הישועה – "אי זה ספר כריתות אמכם אשר שלחת" (בתמי'), כלומר, אין מציאות כזו!!

ומה שיש למראית-עין וכיו"ב – יתרץ משיח צדקנו, או שכבר מתורץ הדבר – שאין זה אלא למראית-עין בלבד.

ומכיון שכן, מי מעכב בידו?!...

בנוגע ליהודי – כותב הרמב"ם (בשיעור דיום השבת) ש"דוצה להיות מישראל ורוצה הוא לעשות כל המצוות כו'", אלא, "יצרו הוא שתקפו" –; אבל בנוגע להקב"ה – לא שייך דבר כזה!

ובמילא, מתחזקת עוד יותר הצעקה: "**עד מתי**"...

מכיון שהקב"ה נשא לאשה את כנס"י – חייב לזון אותה, ובמכ"ש וק"ו: אם הקב"ה "זן את העולם כולו בטובו בחן וברחמים" – ישראל עם קרובו, אשתו, על אחת כמה וכמה!

ובלשון הכתוב: "שארה כסותה ועונתה לא יגרע", וכל זה – לפי הבנת טובת האשה, כנס"י, שכן, אם יתן מזון ("שארה") המתאים לו אבל אינו מתאים לאשה (שאינה יכולה לאכלו, או שאינה מרוצה ממנו כו') – אין זה "שארה" (מזון שלה), ועד"ז בנוגע ל"כסותה"

כבודו – שיושב מאחור ומכריז: שישו בני מעי, אני הגביר!...

אין הוא מרגיש כלל שנמצא בגלות, היות ורק כשמרגישים באמת מהי "חירות" אזי ניתן להרגיש באמת מהי "גלות" – אך הוא מלכתחילה נולד במעמד ומצב זה, ושכנעו אותו שחירותו מתבטאת בכך שיתוסף לו עוד דולר, וכל דולר נוסף יתוסף בחירותו, וכשיהיו לו עוד 2 דולר יהי עוד יותר בחירות, וכשיתוספו לו עוד 3 דולר הוא כבר אדם מורם מעם!...

וכאשר עומד במעמד ומצב כזה – שמתחנן ורוצה להשאר עוד בגלות כדי שיוכל להנות מכספו וכו' – אזי מפני שהקב"ה הוא עצם הטוב וטבע הטוב להטיב²³, מוותר לו הקב"ה ("גיט ער אים נאך"). וכידוע הפירוש שהפשוטנים מפרשים²⁴ על הפסוק²⁵ "פותח את ידך ומשביע לכל חי רצון" – שהקב"ה נותן לכל בעל חי כפי רצונו, וגם כשהרצון עקום מוותר לו הקב"ה.

ט. אך הרי סוף-כל-סוף רחמנות עליו, וצריך להוציאו מגלותו (אצל הדולרים) – על-כן מספרים לו, שבכל רגע שנמצא בגלות "שכינה עמה" – הקב"ה נמצא בגלות יחד איתו, בגלל שהוא נמצא בגלות.

ואין ענין יוצא מידי פשוטו – ענין זה אינו דרוש או פשט'ל, ולא רוצים לשכנע על-ידו משהו כדי שיהי' לו לב רגוע, אלא ענין שכתוב ב"תורת אמת" – שכאשר יהודי נמצא בגלות, הוא מחזיק יחד איתו את השכינה בגלות, את ה"חלק אלוקה ממעל ממש"²⁶.

וכפי שאדמו"ד הזקן כותב בתניא²⁷ בנוגע

לעבירה, שאפי' אם היא רק "לפי שעה" הרי זה "כמשל האוחז בראשו של מלך ומורידו למטה וטומן פניו בתוך וכו'".

ולכן אומרים לאותו יהודי, שאפי' אם רצונו ושיטתו הם שעוד "אפס" בסכום כספו זה דבר גדול מאוד משום שהונו מוכפל עשר פעמים יותר, ומביא ראי' שכך אומר הרואה-חשבון שלו ("אקאונטענט"), כך אומר הבנק וכך אומרים ה"דאו" וה"בראדסטריט" המפרסמים את רשימת המליונרים מי גביר גדול יותר [ותודות לזה באפשרותו לקבל הלואה גדולה יותר (זה הרווח מכך שהוא גביר גדול יותר – שיכול לקבל הלואה גדולה יותר!)] – **עליו לדעת שע"ז הוא מחזיק את הקב"ה בגלות!**

שאזי מצד אנושיות בלבד (לא מצד יראת שמים ("פרומקייט")) יותר גם על שנתו המתוקה כשהולך לישון על כרית שנעשתה מדולרים (שלכן ברצונו לישון ושמישיח לא יבלבל אותו מלהנות מהדולרים שלו) – אומרים לו: **תרחם על הקב"ה!** השכינה נמצאת יחד איתך בכל מקום – בשעת הליכתך לבנק, וכאשר אתה יושב "מאחורי" הנהג ונהנה מענינים של מה בכך, הקב"ה נמצא יחד איתך, כביכול –

ומובן, שכאשר נודע לו שזה קשור עם הוצאת הקב"ה מהגלות רגע אחד קודם – הרי אם יש לו קצת חוש אנושי, ויותר על שנתו המתוקה (שנראה לו שבוה מתבטא אצלו הנחת האמיתי), ויעשה כל התלוי בו בכדי להיות יהודי חי ("א לעבעדיקער איד"), ע"י "תורת חיים" ומצוותי' עליהם נאמר "וחי בהם"²⁸.

(26) תניא רפ"ב.

(27) ספכ"ד.

(28) אחרי יח, ה.

(23) ראה עמה"מ שער שעשועי המלך רפ"א. שעהיה"א פ"ד.

(24) מצו"ד עה"פ.

(25) תהלים קמה, טז.